

FESTIVAL DE CANNES
VELKÁ CENA POROTY

Maria Alexandra Lungu
Sam Louwyck
Alba Rohrwacher
Sabine Timoteo
Monica Bellucci

ZÁZRÁKY

Scénář a režie **Alice Rohrwacher**

„Velká nádhera byla okázalá moderní opera,
Zázraky jsou současná komorní hudba.“
Screen Daily

„Fascinující příběh o dospívání.“
The Telegraph

www.aerofilms.cz

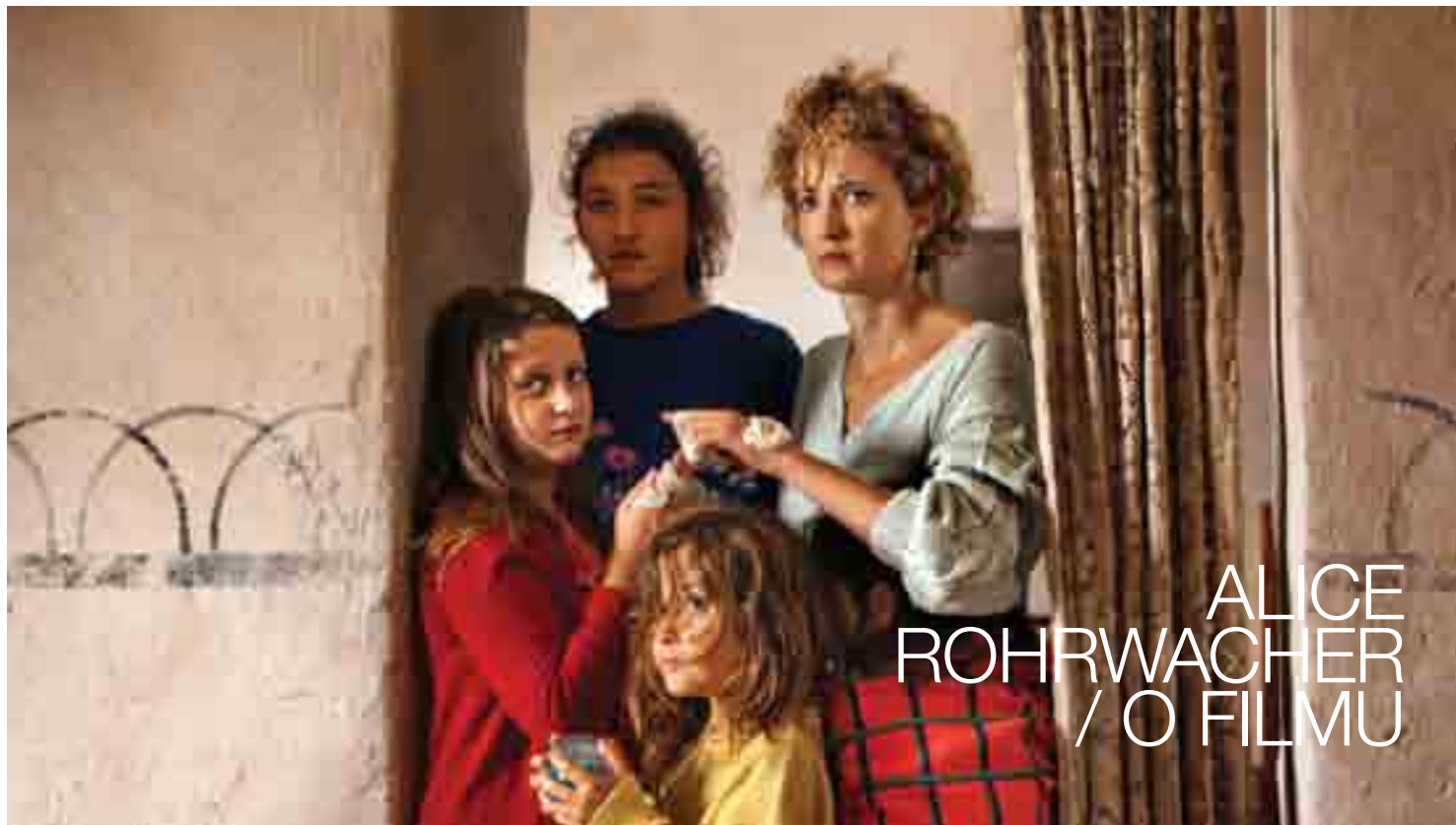
Mediální partner:

Film *Zázraky*, oceněný na festivalu v Cannes 2014 druhým nejvyšším vyznamenáním Velkou cenou poroty, vypráví příběh dvanáctileté Gelsominy, která žije s rodiči a třemi mladšími sestrami na opuštěném statku kdesi v Umbrii na italském venkově. Otec drží rodinu stranou nástrah moderního světa a striktně prosazuje život v souladu s přírodou. Chov včel a výroba přírodního medu jsou pro rodinu jediným zdrojem obživy a točí se kolem nich veškerý život na statku. Pevné rodinné vazby podřízené praktickým činnostem jsou však narušeny natáčením televizní reality show „Zázraky venkova“, které poblázní celý kraj. Jistoty idealistického a poněkud despotického otce jsou zvyklými poznáním, že milovaná dospívající dcera se možná vydá jinými cestami, než jaké volil pro sebe a své nejbližší. Zčásti autobiografický poetický snímek režisérky Alice Rohrwacherové o rozpadajícím se ideálním světě místy osciluje na hranici mezi realitou a snem. Okouzluje nejen publikum v Cannes, ale také na festivalu v Karlových Varech.

„Italský film, o kterém moji přátelé festivaloví matadoři ještě před Cannes tvrdili, že získá hlavní cenu, protože je dobrý a protože tomu nahrává složení poroty. To jsou samozřejmě povídačky, které mě nechávají chladným, ale pro jistotu jsem se na *Zázraky* běžel podívat. A byl jsem zrovna hodně unavený, takže po prvních pár záběrech jsem měl vážnou obavu, zda vydržím celý film v bdělém stavu. Jenomže potom se něco zlomilo. Stal se zázrak a tento naprosto nevnučující se film se mnou začal intenzivně komunikovat a prožili jsme spolu krásné dvě hodinky. Dodnes nevím, čím to je, ale jsem si jistý, že v tom probuzení hrály určitou roli i záběry útočící na všechny mé smysly – padající roj včel, nabírání velkého množství vylitého medu do rukou a další obrazy, kterých jsem se téměř mohl dotýkat, přičichnout k nim nebo ochutnat. K rozhodnutí uvést film do českých kin bylo nakročeno ještě dříve, než se o pár dní později rozkřiklo, že se po jeho zhlédnutí dojetím rozplakal člen poroty v Cannes Nicolas Winding Refn.“

ALICE ROHRWACHER / O FILMU

CO JSOU PRO MĚ ZÁZRAKY

Zázrak je něco, co vás zanechá beze slov, co nelze vyjádřit. Je to cosi, co visí mezi pozemským světem a světem fantazie. V poslední době se ale slovem „zázrak“ ohání spousta lidí a často je spojeno s příslibem velkých a nádherných emocí. V Zázracích jsou jednak malé zázraky stvořené světlem, stíny, zvířaty, dětskými tajemstvími, a pak jsou tam velké zázraky, spojené s Milly Catenou, moderátorkou televizní soutěže, která slibuje, že vzkřísí k životu minulost. Zázraky nás provází měnící se krajinou, televizní soutěží a představují nám rodinu, která nemá své místo. Je to nejspíš film o selhání. Lidé se nemění, nepolepšují se. Nemají-li na začátku své místo, nenajdou ho ani na konci. Lidé nejsou dobří a špatní. Někteří jsou jen otevřenější a jiní naopak strkají hlavy do písku. Ti, kteří více riskují, častěji selhávají. Ale právě schopnost cítit lásku k sobě samotným i ke svým selháním je cestou štěstí.

ZÁZRAKY JSOU MYTICKOU BÁJÍ O MÉM RODNÉM KRAJI

Zázraky jsou filmem o venkově, o poněkud zvláštní lásce mezi otcem a jeho dcerami, o chybějících mužských potomcích, o zvířatech a malých lidech, kteří žijí v televizi. Zázraky jsou mytickou bájí.

Film se odehrává v mém rodném městě a mezi mými krajany: mé rodné město leží na venkově mezi centrální oblastí Umbrie-Lazio a Toskánskem. O mezikulturních rodinách toho vím hodně, nejen díky vlastní německo-italské rodině, ale protože v mém kraji jich je hodně. Nic dalšího už ve filmu autobiografické není, ale podobné příběhy nebo postavy znám. Chtěla jsem vyprávět o prvorozené dceři. Samozřejmě mě velice inspirovala má sestra Alba a to, jak jsem na ni nahlížela během našeho dětství. Na druhou stranu bych se asi strašně nudila, kdybych vytvořila něco čistě autobiografického, protože chci objevovat obecně platné věci o lidské povaze, které mě přesahují. Když píšete scénář, je nutné nalézt postavy, které budou žít dlouhé roky a podněcovat vaši představivost. Je lepší, když postavy vlastně neznám, aspoň mě nebude nudit je poznávat. Točit o svém rodném kraji mě napadne pokaždé, když se mě někdo zeptá, odkud jsem. Ráda bych vždycky odpověděla jedním slovem jako „z Říma“ nebo „z Milána“, ale místo toho musím vysvětlovat, že jsem z pohraniční oblasti mezi Umbrií-Laziem a Toskánskem, z venkova, kde jsou národnostní identity roztržité.

RODINA V NAŠEM PŘÍBĚHU

Rodina v našem příběhu nežila na tomto místě odjakživa, nepochází z daného regionu. Jsou to lidé, kteří přišli do země z politického přesvědčení, protože ve městech nebyla už práce a během let demonstrací byli dušeni násilím a rozčarováním. Tak četli knihy, z příruček se učili, jak pěstovat na zahradě zeleninu, tvrdě pracovali a sami bojovali s ročními obdobím. Jsou všichni něčím „bývalí“, s rozdílnými jazyky, vzdálenými minulostmi, ale společnými ideály. V Itálii, ale také ve Francii nebo v Řecku jsem potkala spoustu rodin jako tato. Malé komunity, izolované od okolí, vedoucí alternativní život k tomu, o kterém čítáváme

v novinách. Ale není to jednoduchý život. Nejste skutečným farmářem, protože nejste z dané země, ale zároveň nemůžete být považováni za městského člověka, protože jste zpřetrhali vazby k městu. Nejste hipíci, protože se plahočíte od svítání do soumraku, ale také nejste zemědělství podnikatelé, protože odmítáte používat výkonnější zemědělské technologie ve jménu zdravějšího života. Nemáte-li své hnutí, definici, která vám může být přisouzena zvnějšku, pak zůstává jedním slovem jedině: rodina. Přesně to slovo, které chtěli při demonstracích v roce 1968 zničit, je teď jejich Noemovou archou, jejich jediným přístřeškem. Jsou rodina.

VČELY A MED

Včely znám velice dobře. Chvilí jsem taky pracovala ve včelařství. V Zázracích vyrábí Gelsominina rodina med a my nepochybujeme o tom, že ten med je výborný. Ale jejich stáčírna a způsob výroby neodpovídají předpisům: zdi nejsou sterilní, chybí odpadní systém, záchod není podle norem. A co teprve dětská práce? Zkrátka to, co dělají, je krásné, ale při bližším prozkoumání nedodržují zákony a mohli by se za to dostat i do vězení.

ALICE ROHRWACHER / PROFIL REŽISÉRKY

Italská režisérka mladé generace se narodila v roce 1981 ve Fiesole (Itálie) a studovala v Turíně a v Lisabonu. Pracovala v hudební branži, vystupovala jako hudebnice v divadle a v oblasti dokumentárního filmu pracovala jako střihačka a režisérka. Její první celovečerní film *Corpo Celeste* (2011) měl premiéru v Cannes (v sekci Quinzaine des réalisateurs) a poté byl promítán na filmových festivalech v Sundance, New Yorku, Londýně, Riu a Tokyu a rovněž v kinech ve Spojených státech, Spojeném království a ve Francii. Za svůj celovečerní debut posbírala Rohrwacher po světě řadu ocenění: Ingmar Bergman Int. Debut Award, Nastri d'Argento za nejlepší debut nebo Premio Suso Cecchi D'Amico za nejlepší scénář.

ALICE ROHRWACHER / O PŘEDSTAVITELÍCH HLAVNÍCH ROLÍ

MARIA ALEXANDRA LUNGU JAKO GELSOMINA

Maria byla na první pohled jasná Gelsomina

Nevěděla jsem úplně přesně, jaká by měla být postava Gelsominy, ale věděla jsem, že až ji uvidím, tak ji poznám. A přesně tak to bylo. Měsíce jsme hledali herečku pro roli Gelsominy, a když jsme uviděli Mariu Alexandru Lungu při hodině katechismu, neměli jsme sebemenší pochyby. Práce s ní byla radost, protože má tak šlechetného ducha a navíc ji práce s námi bavila, což je možná to nejdůležitější. Bylo jí jedenáct a nikdy nehrála ve filmu ani v divadle. Je původem Rumunka, ale celý život žila v Itálii. Ani se včelami nikdy nepracovala, takže jsme s nimi před natáčením strávili hodně času. Chtěli jsme, aby práci řídila, aby to byla postava Gelsominy, kdo bude provádět veškeré vytáčení medu a obstarávat včely. Nebylo to ani tak těžké, vlastně to byla zábava. Párkrát dostala žihadlo, ale naštěstí má dobrou povahu a je zvědavá, což jí umožňuje se stále vyvíjet.

ALBA ROHRWACHER JAKO MATKA

Já a moje sestra jsme „kříženci“

Práce s Albou (která hraje matku) je velmi vzrušující a potřebná, nejen proto, že je skvělá herečka, ale protože je také skvělá sestra. Sestru jsem si představovala po celou dobu psaní scénáře a samozřejmě pro mě bylo důležité pokusit se nahlédnout tento příběh očima starší sestry, tedy očima Alby. Máme podobnou představivost, takže nebylo potřeba nic příliš rozebírat. A i když často uvažujeme jinak, intuici máme společnou. Nejvíce nás spojuje, že budeme navždy „kříženci“, spojeny příslušností k oblasti, která leží někde na pomezí dvou odlišných světů (německého a italského), a zároveň potřebou nepřetržitě něco hledat. Jak napsala Elsa Morante v „Arturově ostrově“, kříženec je zloděj, co stojí zády k pokladu. Nevidí ho před sebou, takže ho neustále hledá.

SAM LOUWYK JAKO OTEC

Sam jako profesionální tanečník dokáže dokonale ovládat svoje tělo

Postavu otce v Zázracích jsem si představovala jako drsného, ale také velice lidského hrdinu, někoho, komu chybí sebereflexe a kdo se ztrácí ve vlastních ideálech. Takže i když dělá chyby a chová se špatně, je těžké jej soudit. Wolfgang neví nic o intrikách. Je jako malé dítě nebo jako některá zvířata. Pro mě bylo velice důležité vyprávět tento příběh s postavami, které nemohou být psychoanalyzovány, které existovaly ještě před psychoanalýzou, neboť jinak by se jejich gesta stala temnými a překroucenými. Obzvláště láska otce k dceři by se mohla stát poněkud zamířenou, pokud by byla příliš racionalizována. Chtěla jsem, aby vztah mezi Wolfgangem a jeho dcerou Gelsominou vyjadřoval instinktivní lásku, jež chrání své doupe a zná pouze roční období. Bylo velice obtížné nalézt herce, který by dokázal vyjádřit tak potřebnou spontaneitu a byl zároveň srozumitelný. Není náhoda, že Sam Louwyk je v první řadě profesionální tanečník. Veškerá jeho příprava vychází z těla, a když tělo ví, kam jít, hlava jej následuje.

MONICA BELLUCCI JAKO MODERÁTORKA REALITY SHOW

Někdy jsme se ztraceli v tom, co je reálné a co už je film

Pro televizní moderátorku Milly Catenu jsme chtěli ikonu krásy, někoho, kdo by byl vnímán jako dobrá víla a zároveň jako skutečná žena. Monica Bellucci má v sobě oba tyto světy, magický i tělesný. Má rovněž mimořádný smysl pro humor a dokáže si dělat legraci i sama ze sebe, což je u herce zásadní vlastnost. Práce s ní rovněž dodala filmu správnou dynamičnost. Účastníci natáčení scén televizní soutěže z ní byli stejně nadšení, jako měly být postavy ve filmu z Milly Cateny. To přineslo úsměvné zmatení ohledně toho, co je ještě reálné a co už je film. Dospělo to dokonce do bodu, kdy jsme to už ani my sami nebyli schopni rozlišit. Postava, kterou hraje Monica, měla být na začátku naprosto dvourozměrnou ikonou: bez jakékoli hloubky. To neznamená, že by musela být nutně povrchní, ale ryzí a nedosažitelná. Na konci, v posledním záběru, si uvědomíme, že v pozadí této ikony stojí po celou dobu osoba a že tato osoba není vždy svobodná.

